

Hvis man tror, at hundeloven kun rammer de skyldige, så kan man godt tro om igen.

Hvis man tror, at hundeloven kun rammer specifikke ”typer” ejere, så kan man godt tro om igen.

Hvis man tror, at nogen går fri af hundeloven, så kan man godt tro om igen.

Hvis man tror, at alting foregår lige efter bogen og lovens forskrifter, så kan man godt tro om igen.

Denne sag handlede om en smuk og velfungerende schæfertæve, ved navn Alba og hendes gode ansvarlige hundeejer, som selv var i politiet da episoden skete. Alba blev 15 måneder gammel.

Her er hendes ejers fortælling om, hvordan en hundelovssag kørte af sporet.

Kære Fødevarerminister,

Jeg skriver til dig i anledning af hundelovens revidering. En lov som har bragt mig så meget sorg og som på flere måder har ændret mit liv.

Jeg købte en schæferhund i december 2011. En lille fin pige på bare 4 mdr., Alba hed hun. Jeg var selv 33 år, single og barnløs. Jeg var PGIII elev på Politiskolen i Brøndby og ”arbejdede” således 8-16, i den første periode. Vi boede i Valby, i en villalejlighed med have og fine forhold, for både mig og Alba. Hun kom selvsagt hurtigt til at betyde alt for mig – vi gik lange ture, trænede i schæferhundeklubben på Amager, kreds 2, og puttede sammen på sofaen. Tiden gik og vi flyttede til Amager – jeg købte en lejlighed ude i det nye byggeri, ”8-tallet”. Den første tid var god – vi brugte flittigt fælleden og hundeklubben lå lige i nærheden.

Jeg var blevet færdig med min politiuddannelse, og kunne derved kalde mig polititjenestemand. Jeg var stolt af og glad for min nye titel. Jeg elskede at være på arbejde og nød at kunne arbejde for mennesker, der havde behov for hjælp eller bare lidt vejledning. Jeg var i en alder af 34år nået hen til et sted, hvor livet gav rigtig god mening.

Så skete ulykken, Alba gjorde skade på en anden hund. Det var en aften i november ved 23-tiden.

Vi var på vej ud på aftentur. Alba var på det tidspunkt stadig en meget ung hund (13 mdr.), og havde den helt naturlige begejstrede og hvalpede adfærd, idet hun vidste at hun skulle ud. Imens jeg tog min jakke på, hoppede hun op ad døren, håndtaget blev slået ned, og hun løber ud, inden jeg nåede, at fange snoren. Jeg løb naturligvis efter... Lige uden for lejligheden mødte Alba en hundehvalp – hun ville lege – hun gik efter halen på den lille hvalp. Ejeren af hvalpen blev forskrækket – en forståelig og helt naturlig reaktion, når nu det hele var så

pludseligt og hurtigt – han trak sin hvalp op i favnen, hvorved Albas ene hjørnetand fik fat i endetarmen på hvalpen.

Jeg fik fat i Alba og hun slappede af. Jeg fortalte ejeren om hjørnetanden, udpegede min lejlighed og oplyste, at jeg selvfølgelig havde forsikring. Der var ingen synlig skade, men alligevel skulle det da tjekkes af en dyrlæge..... Det blev det så.... Ejeren af hvalpen vendte tilbage 2 dage senere, hans hund var blevet opereret, idet endetarmen havde fået en skade.... Der var en flænge og derved også sting. Hvalpen var rask og klar til udskrivelse dagen efter – ingen varige mén - Dyrlægen havde lavet en beskrivelse og brugt ordet SKAMBID.

Efterfølgende blev alting sort. Forsikringen klarede regningen, men der var meget endnu. Jeg og Alba blev hængt ud på bebyggelsens intranet. Igennem en mange sider lang debat med ca. 100 deltagere, var vi onde, ligeglade, sindssyge og det der var værre. Ejeren af hvalpen startede denne debat med at sige, at vi havde klaret sagerne internt, men at han lige ville advare.

2 måneder efter tog Politiet min baby. Jeg var på daværende tidspunkt en del af Københavns beredskabsafdeling, og Amager betjent. Hændelsen var blevet anmeldt ved st. Amager, 2 uger efter det skete. Her blev den beskrevet som en historie jeg slet ikke genkender. Der var ondskab og aggressivitet malet ud over hele rapporten. Jeg var ikke klar over dette, blev aldrig spurgt.

Rapporten var på ingen måder objektiv, hvilket det ellers er en politimands fornemmeste opgave at sikre. Rapporten blev optaget af en betjent på prøve, som jeg delte klasse med under uddannelsen. Han var herved særdeles inhabil. På grund af min stilling i politiet havde statsadvokaten, med reference til et evt. mundkurvspåbud, sendt min sag ud af kredsen, subjektiv som den var.

Denne rapport kom til at danne grundlag for sagens videre forløb og afgørelse. Den landede ved vestegnens politi, og Alba var dødsdømt længe før, end jeg blev orienteret om en anmeldelse.

Den 28. december 2011, blev jeg ringet op på patrulje. Jeg fik 30 min. til at indfinde mig på min hjemmearbejdsplads, ellers ville man selv gå ind. Min hund skulle sandsynligvis aflives....

Jeg styrtede hjem, sammen med min makker – anede ikke hvad der foregik, eller hvordan jeg skulle forholde mig. Der stod vi så 4 mand i uniform... Jeg burde have vidst præcis hvilke rettigheder jeg havde, men alt var væk – der var ingen snak om partshøring, aktindsigt eller nogen anden form for vejledning. De sagde: ”på vestegnen har vi den højeste procent af aflivninger i Danmark – dette er en succes”... Jeg var i chok!

Jeg kørte selv Alba til internatet i Rødovre, prøvede at virke så normal som muligt, for hendes skyld. Vestegns betjentene skrev hende ind og jeg skulle gå... Alt blev sort...

Jeg klagede over interneringen, men fik besked på at min hund var for farlig, at have på gaden og at jeg jo så ville gemme hende, hvis hun kom hjem. Alba var hos mig, de første 2 mdr. efter ulykken, hvor ingen tilfælde af aggressivitet forekom, pludseligt var hun for farlig. I kraft af min stilling havde jeg adgang til nøglen til internatet, men ligeledes i kraft af min stilling, kunne jeg da aldrig modsætte mig lov og orden. Jeg troede på en retfærdig og saglig behandling til det sidste, men blev så alvorligt skuffet.

Jeg var så heldig, at have en god ven i en vicepolitikommissær på amager, han hjalp mig, så godt han kunne. Jeg blev sat i forbindelse med den politier, som i København, tog stilling til sager vedr. hundeloven. Her fandt jeg sympati, støtte og vejledning, men blev også gjort klar over hvad jeg var oppe imod. En politikommissær på vestegnen, xxxx xxxxxx, som ønskede at aflive alle de hunde, hvor det var ham muligt. Selv samme politier i København oplyste, at han ved en forsamling mellem kredsens beslutningstagere vedr. hundeloven, måtte udvandre, idet man pralede af høje aflivningstal og hvor nemt det var at udnytte hundelovens rammer til dette formål. Jeg må undre mig over, hvorledes succesrater kan opgøres ved så ulykkelige omstændigheder.

Jeg klagede, først til politikredsen, så til center for almen jura ved rigspolitiet. Den omvendte bevisførelse i hundeloven gjorde, at jeg skulle bevise, at hvalpens skader ikke var et resultat af skambidning. Jeg gjorde alt hvad jeg kunne, men lige meget hjalp det. Selv udtalelser fra 3 uvildige dyrlæger der underbyggede min sag, blev afvist, som værende ligegyldige. Det var som at slå i en dyne...

Jeg besøgte i perioden Alba, hver eneste dag. Hun blev passet godt på af de søde frivillige og ansatte på internatet. De trænede med hende og lod hende løbe og lege med de andre hunde. Hun blev beskrevet som frustreret, men venligt stemt. Også internatets udtalelser blev, af rigspolitiet, opfattet som ligegyldige.

Den endelige afgørelse kom og Alba skulle dø mandag den 23. januar 2012, kl. 11.00.... Vestegnens politi mødte op for at sikre, at dette skete. Personalet, jeg og vicepolitikommissæren græd og omfavnede hinanden. Det var forfærdeligt og sørgeligt.

Det er nu snart 2 år siden – livet har ændret sig. Jeg blev indelukket og mistede glæden ved mit arbejde. Jeg blev først sygemeldt, skiftede så afdeling og prøvede med al magt at komme helt igennem. Det blev aldrig godt. Jeg er nu ikke længere i tjeneste – kunne ikke bære min uniform. Jeg er på orlov og vender med største sandsynlighed ikke retur.

En revision af hundeloven. Det er på tide, men det er for lidt. I overlader stadig det sidste ord til politiet. I tillader politiet, at være både dømmende og udøvende magt. Den ”lille borger” er oppe imod et system, som er alt for stort, alt for fordomsfuldt og alt for følelseskoldt.

Den omvendte bevisbyrde er urimelig, eksperters ord preller af på mænd, hvis inderste ønske er at aflive hunde. I tillader politiet, at såre og ødelægge flere mennesker... Præcis som det skete for mig.... Og mange mange flere... Alba var jo som bekendt, hverken først eller sidst i rækken.

Der er for mig flere ting galt med min historie: der er en lov med omvendt bevisbyrde, der er en forvaltning af loven, hvor politiet har for stor magt og der er et klagesystem, hvor politiet skal undersøge sig selv. Dette mener jeg ikke er rimeligt i et ellers velfungerende retssamfund. Hvor er retssikkerheden henne? Hvor kan man som hundeejer føle sig sikker, når almen hundeadfærd synes at være ulovlig.

Med venlig hilsen

XXXX XXXX XXXXXX